

BAŞA VE SONA GÖRE YERİMİZ

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (39.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Ümmet olarak içinde bulunduğumuz zamanı ve şartları değerlendirmek için yapmamız gereken tespitlerden biri de aynı Kâbe'nin müntesipleri olarak faklı yapılara bölünmüşlüğüümüzdür. Şerrin ve küfrün birleşmenin her çeşidini gerçekleştirdiği bir zamanda Müslümanlar olarak adeta bölünmenin her çeşidini gerçekleştiren bir görüntü veriyoruz.

Bölünmüşlük çeşitlerimizden biri olan sefiliği konuşacağız, sefilik adı altında ümmetimizin renklerinden bir rengi, geniş pencereden bakarak ve uzun soluklu düşünmemizi sağlayacak bir düşünce ile sonuçlarını değerlendireceğiz bugün inşallah.

Müslümanlar olarak gerek genel durumumuzu ve gerekse o durumumuzun tablosunda sadece bir kare oluşturan sefiliği-sefencililiği-sefileleri değerlendirmeden önce bilmemiz gereken iki önemli gerçek var. Bu iki gerçeği kavramadan ne sefeli ne de halefi kavramamız mümkün değildir. Suyun oluşum mantığını bilmeyen, derelere de göllere de anlam vermeyebilir. Buharlaştırmanın ne olduğunu anlamadan rutubeti çözmek de mümkün değil. Bu sebeple iki önemli gerçeği sefilik veya başka bir sorunu anlamadan önce anlamak zorundayız.

Hepimizin bildiği gibi Rabbimiz bizi bu dünyaya 'Müslümanlık yaşama' olarak isimlendirmedeği ama imtihan olarak isimlendirdiği bir sonuç için göndermiştir. Müslümanlık bu imtihanın isimlerinden biridir. Hepimizin çok iyi bildiği Mülk suresinde Allah Teâlâ, "sizi sınamak için yarattık" (لِيَبْلُوكُمْ) diyor. Bizim bu hayatın içinde var olmamız imtihan içindir. İmtihanın gereklerinden birisi de Müslümanlar'ın ibadet etmesi, namaz kılmasıdır ama ana olgu imtihandır.

Allah'ın kulları üzerinde yapmayı murat ettiği imtihanın onlarca çeşidini sayabiliriz. Mesela; sabah namazına kalkabilmek imtihanlardan bir imtihandır ama mümin bu dünyada sabah namazı kılmak için vardır dersek öğle namazını koyacak yer bulamayız. İmtihan için olduğumuzu söylersek sabah namazı ile beraber öğle namazına da yer buluruz, iki namaz arasında işe gitmenin de anlamını çıkarabiliriz.

Kardeşlerim,

İmtihanın her çeşidine razı olana mümin deniyor. Sadece namaz kılmak gibi ibadetleri Hıristiyanlar'ın papazları, Müslümanlar'ın hocalarından daha fazla yaptılar. Ama Allah onları reddetti. Sabaha kadar namaz kılmayı kendine Müslümanlık zannedip hayatını hep oruçla geçirmeyi ve hiç evlenmeden yaşamayı kaliteli Müslümanlık olarak ortaya koymak isteyen Peygamber aleyhisselam "benden değilsin" diye reddetti.

Çünkü Allah, kullarını sabaha kadar namaz kılsın diye göndermemiştir; sabaha kadar uyuyup sabah namazına kalksın diye göndermiştir. Önemli olan sabah namazını kılmaktan çok, en zevkli şeylerden biri olan uykuyu bölme imtihanını kazanmaktır. Çünkü Allah, kullarını imtihan etmeyi dilemiştir. **Sadece namaz kılmak söz konusu olsaydı yaratıldığı milyarlarca seneden beri Arş'ın etrafında rükû ve secde hâlinde olan ve sayısını sadece Allah'ın bildiği melekler ibadet için yeterli olurdu. Allah, hayatın içerisinde yoğurulup Allah'ı unutmayan, cennet hedefinden taviz vermeyen Müslümanlar görmek istiyor.**

Bunun adına imtihan diyoruz. Bu imtihanı bütün sorularıyla kazanıp ya da soruların cevabında ortalama puan tutturana *فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ* cinsinden zerre miktarı da olsa terazisini hayır tarafına ağır getirebilenler kıyamet günü cennet görecekler. Sadece namaz kılanlar, sadece oruç tutanlar, sadece

tesettüre bürünenler, sadece sakal bırakanlar, sadece hafız olanlar, sadece mallarını infak edenler değil; Allah'ın imtihanını kazananlar mümin kullar olarak cennetine girecekler. Bu imtihan sadece namaz değildir, sadece hac değildir, sadece Kur'an öğrenmek değildir; hayatın içinde Allah'ın razı olduğu gibi yaşamaktır.

“Müslümanların en temel sorunları nedir?” diye bir soru sorulduğunda herhâlde “Siyonizm, filan süper güçler...” diye otomatik bir cevap ağızımızdan çıkar. Bu cevap gülünçtür. Dün olmayan ve henüz yüzüncü senesini doldurmamış bir şey, on dört asırlık İslam'ın en büyük sorunu nasıl olabilir ki? Yarınından kendisinin de garantisi olmayan bir şer odağından söz ediyoruz. Hayır! Gerçek şudur; Siyonizm başta olmak üzere ümmet-i Muhammed'i imha projesi üzerinde çalışan bütün şer odakları, Allah Teâlâ'nın imtihan çarkı içerisinde dişlerden bir diştir veya değildirler. Yüzde itibari ile bire tekabül eder veya etmezler.

Eğer ümmet-i Muhammed, Siyonizm diye bir sıkıntıyı bu çağda Müslümanlar'ın en büyük ve asıl enerjisini harcayacakları bir musibet olarak görür, böyle görmeye devam ederlerse hiç kimse tereddüt etmesin ki ümmet tavşana bakarken kaçırdığı şeylerin hesabını bile yapamaz. Siyonizm ve benzeri şerler, Allah'ın imtihanı içerisinde olsa olsa Bedir gazvesi kadar değer taşır. Olsa olsa Uhud gazvesi kadar değer taşır ama Bedir gazvesinden dönen Peygamber aleyhissalatu vesselam, “asıl cihada gidiyoruz” diye ashabını uyardı.

Ümmetimiz yeryüzü değil kâinat ümmetidir. Bu ümmet, hayatın bütünü kuşatan bir programa iman etmiş ümmettir. Ortadoğu'daki bir şer odağına kilitlenip kalırsa kâinatı elinden kaybeder! Çünkü kâinat Ortadoğu'dan ibaret değil. İnsanlık şu kadar milyonluk bir güçten ibaret değil. Hayata büyük bakmak, Allah'ın mülkünde Allah'ın imtihanlarına hazır olmakla mümkündür.

Rabbimizin bizim imanımızı pratikte ne kadar uygulayacağımızı ölçeceği onlarca imtihan alanı vardır. Bunların içinde fakirlik-zenginlik diye bir imtihanımız vardır, ümmet-i Muhammed'in düşmanları diye bir imtihanımız var, bunların içinde şehvet dediğimiz imtihanlarımız vardır. Rabbimiz şehvetimizi helalden tatmin edip etmeyeceğimizi görmek ister. Ana-babalarımızın sıkıcı tavırlarına karşı Allah'ın hatırı ve rızası için müsamahakâr olup olmayacağımızı görmek ister. Bunların hepsi imtihandır.

Bütün imtihanlar Allah'ın bizim ortalama puanımızı takdir buyurup cennetlik veya cehennemlik olduğumuza kadar vereceği şeylerdir. Burada önemli bir hususu dikkatimizden kaçırmamız gerekiyor.

Tıpkı şehvet, mal infakı, namaz kılmak, helal yemek, cihat etmek gibi imtihanlarımızdan biri de ümmet-i Muhammed olarak farklı ırklardan ve yörelerden geldiğimiz hâlde Kâbe'nin gölgesinde sorunsuz yaşayıp yaşayamayacağımızı Allah'ın görmesi de imtihandır. Bu imtihan; yani insan olarak, Müslümanlığımızın gölgesini insanlık nedeni ile ortaya çıkan farklılıklarımızda yeterli, barıştırmacı, toplayıcı görebilme kapasitemiz; yani Allahuekber diyenlerin nefislerini, ırklarını, özel zevklerini, gruplarını, meşreplerini, mezheplerini, tarikatlarını... her şeylerini o sloganın altında “varlığım ve her şeyim Allah'ın en büyüklüğünün altında küçüktür” deyip ezebilmelerini Allah'ın ümmet-i Muhammed penceresinde görmek istiyor olması Yahudi'nin, kâfirin, müşrikin önünde mücahit ve dik olarak görmek istemesi kadar büyük bir imtihandır.

Bunun için kardeşlerim; selefilik, Hanefilik, Şafîilik, Araplık, Türklük... bu ümmetin içinde Allah Teâlâ nezdinde, dışarıdan güürütüsünden rahatsız olduğumuz Yahudilik, Hıristiyanlık, ateistlik vb. tehlikelerin oluşturduğu ağırlıkta bir ağırlık oluşturur. Bu ümmetin Yahudi sıkıntısını aşip mümin kardeşinin külfetine katlanamama bataklığına düşenleri, imanda başarılı olduklarını iddia edemezler. Çünkü Allah'ın imtihanı ve imanımızı testi sadece Yahudi'nin önünde silah kullanmak, kâfire, Allah'ın düşmanlarına karşı cihat ilan etmekle sınırlı değildir. Allah aynı zamanda nefislerin de ne kadar eğitim

gördüğünü, müminlerin Allahuekber çatısı altında, 'Allahuekber'deki büyüklüğü insanî hırsları-arzuları o çatının altında eritip eritemeyeceklerini de görmek istiyor.

Kardeşlerim,

Bu bahsettiğimiz ilkeyi ashab-ı kiramın üzerinde çok açık bir şekilde görebiliriz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Veda Hutbesi'nde de görebiliriz. Ashab-ı kiramın yirmi üç yıl boyunca Peygamber aleyhissalatu vesselamla beraberliğini, alfabetik veya günlük rapor şeklinde dizdiğimiz zaman, dikkatli ve altını çizerek söylüyorum: Ashab-ı kiramdan bize intikal eden on bin bilgi var diyelim. Bu on binden kâfirlerle ve Allah'ın düşmanlarıyla bir nedenle karşılaştıkları bir yerdeki olaylara kırmızı olaylar diyelim. Kendi içlerindeki beraberlikleri, namaz kıldıkları mescitteki karşılaştıkları, evlerinde eşleriyle karşılaştıkları, çocuklarıyla karşılaştıkları, daha sonra siyaset gereği veya sosyal olaylar gereği karşı karşıya geldikleri olayları da yeşil renkli olaylar olarak dizdiğimizde görürüz ki kırmızı olaylar yeşil olaylardan daha azdır. Zaten İslam'ın belli bir döneminden sonra küfür baykuş gibi bir kenarda gizlenmiş, bir şey görmez hâle gelmiştir.

Ashab-ı kiram, önemli yıllar boyunca küfrü yüzde yüz karşılarında görmediler. Ama mümin kardeşleriyle hep bir aradaydılar. Ashab-ı kiramın onca büyüklüğü sadece kâfirlere karşı Uhud'da, Hendek'te, Kadisiye'de veya Tebuk'te, Yermük'te gösterdikleri kahramanlıklardan ibaret değildir. Birbirlerine karşı Allah'ın rızasını gözeterek ve karşılığını Allah'tan bekleyerek gösterdikleri fedakârlıklar veya özür dilemeyle sonuçlanan hatalarından vazgeçmeleri 'ashab-ı kiram' dediğimiz büyük kadronun oluşma zemininden bir parçadır.

Müslümanlar, kimin hangi mezhepten-ekolden olduğundan çok, kendi mezhebinden-ekolünden olup olmadığına bakıyor. Allah cennetine kabul ediyor, Müslüman mezhebine kabul etmiyor. 'Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' demek cennete girmek için yetiyor ama Müslümanlar'ın gönlüne girmeye yetmiyor. Bu ne çirkin bir bakış tarzıdır.

Allah, yüzde bir bile iman kırıntısı olana hidayet kapısı açıyor. Ama Müslüman, öbür Müslüman'dan yüzde bir bile şüphelense onun mezhebinden olup olmadığından, gönül vermiyor. Kabul etmiyor Müslüman. Çünkü Veda Hutbesi'nde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyurmuştu: Şeytan artık Lat, Uzza ve Menat'a tapınmanızdan umudunu kesmiştir bu topraklarda. Ama birbirinizle savaşmanızdan umudunu kesmemiştir. Şeytanda küçük gördüğünüz şeyler üzerinden büyük iman davanızı perişan etme umudu vardır."

Nitekim Veda Hutbesi'nin üzerinden asır değil, yarım asırdan az bir zaman geçmeden o mesajın ne büyük ve acı bir hakikati mucize olarak ortaya koyduğunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin pak torunları üzerinde gördük. Siyasî bloklaşma Peygamber aleyhisselamın torunlarını ezmeyi bile basit göstermiştir.

Ümmet-i Muhammed'in bin dört yüz senelik tarihini satır satır inceleyenler görecekler ki Moğollar'ın istilasından, Haçlılar'ın baskınından, şer güçlerin plan-projesinden çok daha risklisi; Müslümanlar'ın kendi iç dinamikleri itibari ile birbirlerine tahammül sorunudur. Selefiliğin ne olduğunu anlamadan önce bu ümmetin içinde birbirimize tahammülümüz, cephelerde cihat meşakkatine tahammülümüzden daha zor bir imtihandır, buna iman etmemiz gerekiyor. Birbirimize tahammül etmedikçe de birlikte gidebileceğimiz, dış düşmanla uğraşabileceğimiz bir cephemiz yoktur bizim! Gerçekçi olmamız lazım.

Biz Haçlılar'ın defalarca toplanıp İslam topraklarını işgal etmek için geldiklerini konuşuyoruz ama kaç devlete bölünmüştü Haçlılar'ın işgal ettiği topraklar; bunu hiç konuşmak istemiyoruz.

Bölünmüş, parçalanmış, bir çatal batırmaya müsait hâle getirilmiş topraklara mı geldiler, birlik dirlik içinde ve 'Allahuekber'in etrafında toplanmış bir ümmeti mi basmaya?

Müminlerin birbirine tahammülü sağlanmadıkça müminler, Allah'ın muradı olan ve yeryüzünde yaşanmasını istediği İslam'ı herhangi bir şekilde yaşayamazlar. Evlerine-zaviyelerine-medreselerine kapanıp ucuz Müslümanlık yaşayabilirler. Allah'ın kâinatı kuşatan dinini değil kendi vakıf binaları ve dost çevrelerini ihya eden Müslümanlık avuntusuyla yaşarlar. Bu da şeytanı hiçbir zaman rahatsız etmez. Buna pirim dahi verebilir şeytan. Gerekli indirimi de yapar. Bu şeytanın ekmeğine yağ sürmek değil hamur olan ekmeğini pişirmektir üstelik.

Birbirimize tahammülümüzü Allah'ın imtihanlarından bir imtihan olarak görme meselemize gelince, bunun içini oluşturan nedir? Kardeşlerim, biz melek de cin de değiliz, insanız. Cemadattan ve hayvanattan da değiliz, insanız. Hiç kimseye Allah, "Müslümanlığa girince insanî yapınızı temizle gel" demedi. Allah hiç kimseye bu şartı koşmadı. Camiye girerken "ayakkabınızı çıkar" dedi ama "bağırsaklarınızı bırak da gel" demedi.

Bağırsakların, beynin, kalbin, ciğerin, dalağın caminin ayakkabılığına koyabileceğin şeyler değildir. Hırsın, para düşkünlüğün, şehvetin caminin tuvaletine bırakıp camiye gidebileceğin şeyler değildir. Herhangi bir Müslüman camiye girerken çılgın şehveti onda iken camiye girer. Kâbe'yi tavaf ederken de Müslüman, şehvetiyle tavaf eder. Haceru'l-Esved'i öpen bir Müslüman para hırsını evinde bırakıp Haceru'l-Esved'in yanına gelmez. Aile düşkünlüğünü, gayrimenkul sevgisini yani insan olarak bünyesinde bulunan şeyleri dışarıda bırakıp Müslüman olup gelmiyor. Bunlar bizim öz yapımızdır.

İnsan olarak diğer insanlardan farklı olma arzumuz, farklı şeyler düşünmemiz, mal ihtirasımız, koltuk sevdamız, şöhret arzumuz -ki bu saydığım şeyler gruplaşma nedenleridir- bunlar içimizde var bizim, bu nedenle Allah, Müslüman olduğumuzda gruplaşmamıza neden olan içimizdeki ihtirasları, temennileri imanla beraber reddetmemizi istemiyor. "Putları ve diğer ilahları reddedip gelin" diyor. "Para ve şöhret hırsını bırakın, hırçınlığınızı bırakın, gelin" demiyor. "Sert adam olmayacaksınız, hırçın kadın olmayacaksınız" demiyor. Bunlar insanın attım demekle atabileceği şeyler değildir. Bunlar senin kanınla, damarlarınla, hissiyatınla yanı başında olan şeyler, bunları atamazsın.

İnsan olarak Müslüman olduk biz, gruplaşma temayülümüz insanlığın gereğidir. Bu yüzden Kur'an'ımız, herhangi bir şekilde "gruplaşmayacaksınız" dememiştir, gruplaşma yasağı yoktur. Tam aksine Allah Teâlâ, insanların gruplaşmasını kastederek yarattığını söylüyor. Ne diyor Kur'an-ı Kerim: "Rabbin dileseydi insanlar grup grup değil tek parça olurlardı."

Eğer dinimiz Müslümanlık tek mezhepli, tek anlayışlı, hiç kimsenin bir şey konuşamadığı bir din olsaydı bin dört yüzüncü senesinde değil bin dört yüzüncü gününde bile tarihin dinlerinden biri olurdu. Ebu Hanife'nin dirayetli çıkışları beşerî sebepler olarak İslam'a hız kazandırmıştır. Sonra Malik bin Enes'in Ebu Hanife'ye muhalefeti, Ahmed bin Hanbel'in ona muhalefeti, Buharî'nin onların hepsine muhalefeti, İbni Hazm'ın onların toptan karşısına geçişi... bunlar bu ümmetin bin dört yüz sene üzerine bile, ilk indiği günkü heyecan ve aşkıyla yaşanan din sahibi olmasının nedenleridir. Çünkü insan üzerine inmiş bir din konuşuyoruz. Meleklerin dinini değil insanların dinini konuşuyoruz.

İnsan kendisi cıvıl cıvılken dindarlığı sessiz olamaz. Hareketli bir insanın o çapta bir dini olması gerekir. Eğer Allah içtihat kapısını açmasaydı, Peygamber aleyhisselamdan sonra kimse konuşmasın deseydi bin dört yüz sene sonra bin dört yüz çeşit Kur'an'la karşılaşma sonucu doğardı.

Ama tam aksine, Muaz'ı Yemen'e gönderirken, "Ne yapacaksın insanların sorunlarını çözmek için?" diye sorduğunda, Muaz radiyallahu anh "Kur'an'ım var ya Resûlallah!" dedi.

-Kur'an'da bulmazsan?

-Senin hadislerin var ya Resûlallah!

-Onda da bulmazsan?

-İçtihat ederim.

Peygamber sağ, Peygamber aleyhisselamin temsilcisi olarak bir yere görevli gidiyor. Peygamber'in sağlığında 'içtihat ederim' diyor. Yani insanları çaresiz bırakmayacağını söylüyor.

Peygamber aleyhisselam ne cevap veriyor: "Peygamber'in elçisine bu yolu gösteren Allah'a hamdolsun." Kendisi elçi; elçinin elçisini bu noktada başarılı görüyor. "Olmaz öyle Muaz, sen şimdiden başını kaldırmaya başlamışsın" demiyor.

Elbette Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Muaz radiyallahu anhin nefsi ile hareket etmeyeceğini, grubuna ve kliğine göre konuşmayacağını, Allah'ı, Peygamberi'ni, cenneti ve cehennemi gözünün önüne koyup "bu helaldir, bu haramdır" diyeceğini biliyordu. Daha iyi bir yere terfi etmek için konuşmayacak birisi olunca, Allah ve Peygamberi Muaz'ın Yemen'de ayet ve hadis bulunmayan konularda bile "bu caizdir, değildir" demesinden razı olmuştur. Eğer Yemen'e gönderdiği Muaz'a "ayet bilmiyorsan sus, hadis de bilmiyorsan sus, beklesin insanlar" deseydi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, elli sene sonra Yemen başından sonuna kadar İslam'ı benimsemiş bir diyar olmayacaktı.

"Bugün iyi ki mezhepler var, iyi ki gruplaşmış Müslümanlar, iyi ki bölük parçayız" demiyorum herhâlde. Ama bir hakikati konuşuyoruz. İslam'ın içinde Ebu Hanife'nin bir mezhebinin olması, Ahmed bin Hanbel'in bir görüş temsil etmiş olması, bunu da Allah'tan ve Peygamberi'nden korktuğuna, utandığına, cennetin hatırına yaptığına şahit olan binlerce talebesinin önünde yapıyor olması İslam adına kazançtır, diyoruz. Hıristiyanlık İsa aleyhisselamdan sonra eğer Ebu Bekir'ler, Üsâme'ler ve Hasan Basri'ler, Ebu Hanife'ler, Muhammed bin İdris'ler bulsaydı yüz sene sonra yüzlerce İncili olan, herkesin kendine göre bir din çıkardığı uyduruk muharref din hâline gelmezdi.

İslam'ın asırlar sonra, kıyamete kadar canlı, aktif, hayatın içinde bir din ve düşmanlarının gözünde hâlâ aşılammış bir engel olması ümmet-i Muhammed'in rengârenk düşünen bir bahçenin sahibi olmasından kaynaklanıyor.

Ömer gibi mülhem, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in en yakın ikinci dostu bir adam bile konuşurken, onun yanında "öyle değil Ömer, bunu yanlış söylüyorsun" diyenler Medine sokaklarında Ömer kadar dik yürüdüler. Ömer'in astığı astık, kestiği kestikti, önünde de herkes konuşuyordu. Küçük çocuk bile oyun oynadığı caddede Ömer geçerken kaçmadı, Ömer'in dikkatini çekti: "Sen niye kaçmıyorsun, ben geliyorum?" dediğinde, "Yolu mu dar gördün, geçebilirsin buradan" dedi çocuk. Herkesi astı kesti biliyoruz Ömer'i, bir tek ona itiraz edenleri asıp kesmemiş.

Bu ümmet Ömer gibi dirayetli, tavizsiz, şahsiyetli, cesur, yürekli müminlerin önünde bile öbür müminlerin kendini ezik hissetmediği "ben böyle düşünmüyorum" dediği bir kültürün ümmetidir.

Bu ümmetin en çetrefilli ve asıl imtihanı -tekrar ediyorum, herkesin görmezden gelip kolay imtihanlar üzerinden iş ürettiği bir zamanda belki de bedelini ağır ödeyeceğim bir söz söylüyorum-birbirine tahammül etme imtihanıdır. Şehit olup gitmek bile bunun yanında kolaydır. Bunu da çok net

bir şekilde Allah'a ve Peygamberi'ne dayandırarak söylüyorum.

Ümmetin fertlerinin birbirine tahammülü cihat meşakkatine tahammülden zordur ve daha büyük bir imtihandır, derken bir şeye dikkat etmemiz için bunu söylüyorum. Yarından itibaren ümmet-i Muhammed'in bölünmüşlüğü edebiyatlarına, içindeki farklı gruplaşmalara yeni bir perspektifinden bakmaya çalışalım. Aksi takdirde ne yarayı kapatabileceğiz ne de yara bizi rahat bırakacak. Ama hayalimizde kalmış bir İslam kardeşliği ile Rabbimize çekip gideceğiz ki bu büyük bir afettir.

Enam suresinin 65. ayetinde Rabbimiz bize büyük bir hakikat gösteriyor. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e hitap ederek, bu ümmetin üzerinde Allah Teâlâ'nın ne tür azaplar uygulayabileceğini, ne tür sıkıntıların bu ümmeti bunaltabileceğini söylüyor. Buyuruyor ki: "De ki ey Peygamber! Allah size yukarıdan azap indirebilir, ayağınızın altından da azap gönderebilir size."

Bir kavmi Allah, gökten bir azapla helak etti. Nuh aleyhisselamın kavmini suda boğdu. Bunları Allah'ın azabı olarak biliyoruz. Ama bu ayet başka bir hakikate işaret ediyor. Ya da üçüncü bir alternatif: Allah sizi birbirinize düşürüp birbirinizin acısını tattırabilir.

Müslümanlar olarak başımıza gelen musibetleri değerlendirirken Allah, Kur'an indirdiği zaman birbirimizin celladı olmak diye bir tehlikeyle de bizi ikaz etmiş.

Bu ümmetin çalışma alanlarından biri olarak birbiriyle sürtüşme, müminin mümini ezmesi diye bir sorunu olacaktır. Herkes yarın kâfirlere karşı İslam'ı savunup savunmadığının hesabını Allah'a verirken aynı şekilde müminin mümine tahammül edip etmediğinin de hesabını verecektir.

Kardeşlerim,

İmam Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerif var: Bir grup sahabe ile bir yere giderken Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem iki rekât namaz kılıyor. Namazdan sonra da uzunca dualar ediyor. Sonra ashab-ı kiramın orada ne dua ettiği konusunda meraklandığını görünce buyuruyor ki: "Rabbimden üç şey istedim. İkisini kabul etti, birini kabul etmedi." "Nedir onlar ya Resûlallah?" diyorlar.

"Rabbimden istedim ki ümmetimi baştan sona açıklıkla helak etmesin, Allah bunu kabul etti." Dolayısıyla bu sahih hadis-i şeriften anlıyoruz ki bu ümmet, Afrika'da veya başka yerde bir sene açıklık çeker ama Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in duasının bereketi ile acından ölür bir ümmet değildir.

"İkinci olarak da Rabbimden istedim ki eski ümmetlere yaptığı gibi benim ümmetimi de boğup kökten helak etmesin, Allah bunu da kabul etti." Nuh aleyhisselamın kavmine yaptığı gibi.

"Üçüncü olarak da Rabbimden istedim ki ümmetim birbirine düşmesin ve birbirini kırmassın, Allah bunu kabul etmedi." Bu kabul etmeyiş, duasının geri çevrildiği anlamına geliyor.

Kardeşlerim,

Bu Müslim'in rivayeti. Bununla ilgili, Müslim'in rivayeti dışında yirmiye yakın rivayet daha var. Allah Teâlâ, Efendimiz aleyhisselatu vesselamın bu konudaki ya aynı ya da farklı zamanlarda yaptığı duasını kabul etmemiş.

Bu ne anlama geliyor? Peygamber aleyhisselam Efendimiz şöyle bir dua yapsaydı: “Rabbim ben ki senin sevgili bir peygamberinim, kim bana iman ederse sabahtan akşama kadar onun karnını doyur, benim ümmetim çalışmak, tarlaya gitmek zorunda kalmasın, bana iman eden herkesin evinde yemek hazır olsun o akşam.” Zahirten anladığımızı göre Allah Teâlâ ne buyuracaktı: “O zaman neden insanoğlunu gönderdik ki? Sebeplere tevessül etsinler; tarlalarında, iş yerlerinde çalışsınlar, rızıklarını temin edip yaşasınlar. Bedava rızık geldikten sonra İsrailoğulları’na “menn-ü selva” indiği gibi bir kıymeti yok ki hayatın. Çalışsınlar, helal yesinler. Helal-haram testi nerden olacak?”

Bir arada olmak için ne gerekiyorsa müminler onu yapmalıdır. Zinanın sebeplerinden kaçındıkları gibi bir arada olmayı, birbirine tahammül etmeyi sulandıran şeylerden de kaçınmalıdırlar. Zinanın haram olduğu bir dünyada şöyle bir dua olabilir miydi: “Ya Rabbi! Madem zina haram, zinaya karşı sevk ettirici ne varsa onları da kaldır dünyadan o zaman. Gözümüz olmasın, elimiz tutunca lezzet almasın, kulağımız haz duymasın. Dolayısıyla zina ortamı oluşmasın ki biz de günah işlemeyelim.”

Ne ile imtihan olacaktın? Zinayı yapmayanlarla yapanlar nasıl ayrılacaklar kıyamet günü? Haramın helalden daha lezzetli olması lazım ki haram yemeyen Allah’tan ecir kazansın. Haram her zaman daha tatlıdır.

Hepimiz görüyoruz; bir Müslüman düşünebiliyor musunuz ki “Kudüs kurtulmuş” derken ne kadar mutlu olacaksa bir insan, “filanca şu mezheptenmiş” deyince o kadar mutluluk hissediyor. Beş kişi daha attı ehl-i sünnetten diye nerdeyse secdeye kapanacak. Peygamberi milyonda bir ihtimal de olsa birini kurtarmaya çalışıyor, bu milyonda bir şüpheyle ehl-i sünnetten ve İslam’dan atıyor, Hıristiyanlıktan bile atıyor; “Yahudi bile olamaz” diyor.

Atmaktan ve cehennemi doldurmaktan haz alan bir ümmet olamaz. İnsanlığı kurtarmak için gelmiş ama mümin kardeşini helak etmek için uğraşiyor. Hıristiyan’a “aman hidayet bul” diyor, hazır hidayet üzere seksen sene namaz kılmış birini cehennemlik görüyor. Kendisini zaten cennetteymiş kabul ediyoruz otomatik...

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.